

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2014 roku w sprawie z powództwa T. T. przeciwko (...) spółce akcyjnej V. (...) w W. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uzupełnił wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 6 maja 2014 roku wydany w sprawie o sygnaturze III C 233/13 w ten sposób, iż dodatkowo zasądził od (...) spółki akcyjnej V. (...) na rzecz T. T. kwotę 3.169 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany, skarżąc go w części tj. w zakresie zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kwoty 2.200 złotych wraz z odsetkami od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 445 § 1 k.c. poprzez niewłaściwą wykładnię pojęcia odpowiedniej sumy i w efekcie zasądzenie na rzecz powódki określonego zadośćuczynienia w niewłaściwej, rażąco wygórowanej wysokości tj. zasądzenie wyrokiem uzupełniającym kwoty 2.200 złotych wraz z odsetkami, podczas gdy w treści uzasadnienia prawomocnego wyroku z dnia 6 maja 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi uznał, iż kwotą odpowiednią będzie suma 8.000 złotych.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe i stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia. Stanowiły one wynik drobiazgowo i bez zarzutów przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy nie podziela podniesionego zarzutu naruszenia art. 445 § 1 k.c., który sprowadza się do niewłaściwego, zdaniem skarżącego, określenia wysokości zadośćuczynienia z uwagi na okoliczność, iż wcześniej Sąd wyraził stanowisko, iż zadośćuczynienie zasądzone w wyroku z 6 maja 2014 roku ma charakter odpowiedni.

Na wstępie należy podnieść, iż podstawą orzekania przez sąd II instancji jest materiał (nie tylko dowody) zebrany w I i II instancji. Sąd II instancji jako sąd apelacyjny bada merytorycznie sprawę. Poddaje samodzielnej ocenie wyniki postępowania dowodowego. Zob. W. M., Proces cywilny, s. 219. Zdaniem M. W. (Proces cywilny, s. 667). Postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez I instancję, ale nie toczy się na nowo (K. Piasecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. T. 2, Wyd. 6. Warszawa 2014).

Słusznym jest pogląd, iż zarzut niewłaściwego określenia wysokości zadośćuczynienia mógłby być uwzględniony tylko wtedy, gdyby nie zostały wzięte pod uwagę wszystkie istotne kryteria wpływające na tę postać kompensaty. Uwzględnienie omawianego zarzutu mogłoby nastąpić także wtedy, gdyby sąd uczynił jedno z wielu kryteriów decydujących o wysokości zadośćuczynienia elementem dominującym i przede wszystkim w oparciu o nie określił wysokość takiego zadośćuczynienia. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 10 października 2014 r., I ACa 1196/13).

Sąd Okręgowy podziela zapatrywania i ocenę wyrażoną przez Sąd I Instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W przedmiotowej sprawie brak podstaw do zmniejszenia wysokości zadośćuczynienia. Sąd Rejonowy określając wysokość zadośćuczynienia w sposób wystarczający wskazał kryteria, na których się oparł. Podał, iż w wyniku wydarzenia powódka doznała dotkliwych cierpień, zarówno fizycznych jak i psychicznych, zaś odniesione w

jego wyniku obrażenia wzbudziły w niej wiele negatywnych odczuć. Skutki wypadku w postaci dolegliwości zarówno fizycznych jak i psychicznych były w pewnych okresach szczególnie uciążliwe. Ból, który towarzyszył powódce w tym okresie oraz utrzymujące się do dnia dzisiejszego dolegliwości w oczywisty sposób przyczyniały się do doznawanych, trudnych do zmierzenia, choć realnych cierpień psychicznych. Bez wątpienia wypadek wpłynął też negatywnie na formę psychofizyczną powódki. Przyjęte kryteria niewątpliwe prowadzą do ustalenia, iż. zasądzenie kwoty 10.200 złotych w sumie z tytułu zadośćuczynienia jest proporcjonalnie do rozmiaru krzywdy oraz realizuje cel kompensacyjny.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego dotyczącego treści uzasadnienia wyroku z 14 maja 2014 roku, w którym Sąd określił jako odpowiednie zadośćuczynienie na poziomie 8.000 złotych, należy wskazać, iż zarzut ten ma charakter procesowy choć w treści apelacji skarżący powołuje się jedynie na naruszenie prawa materialnego. Nawet uznając jednak, że zarzut ten został wyraźnie sformułowany, to podnoszona sprzeczność nie ma żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia w zakresie wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia. Jak wyżej podniesiono Sąd II instancji jako Sąd merytoryczny orzeka na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Oceniając zatem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przyjęta wysokość zadośćuczynienia, wraz z kwotą już wypłaconą jest odpowiednia i realizuje cel kompensacyjny.

W tym stanie rzeczy, biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, orzekając jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 2 w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jednolity Dz.U.2013.460). Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 300 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.